

POESIA

Gemma Gorga

Mur

Meteorα

Gemma Gorga

Mur

Col·lecció: Mitilene, 35
Direcció: Jordi Cervera

MUR

© Gemma Gorga i López, 2015

Reservats tots els drets d'edició per

© Editorial Meteora, SL

Barcelona

www.editorialmeteora.cat

contacte@editorialmeteora.com

Primera edició: febrer de 2015

ISBN: 978-84-942475-9-0

Dip. Leg.: B.2797-2015

Foto coberta: *Fedra examinant l'agudesesa de la seva ploma*,
miniatura procedent de les *Epítres d'Ovide*
(França, segle XV, The Huntington Library, San Marino, Califòrnia, EUA).

Foto solapa: © arxiu de l'autora

Disseny gràfic: Meteora, serveis editorials

Impressió: Impressió Offset Derra, Barcelona

SENSE L'AUTORITZACIÓ ESCRITA DE L'EDITOR, QUEDA RIGOROSAMENT PROHIBIDA,
SOTA LES SANCIONS ESTABLERTES PER LA LLEI, LA REPRODUCCIÓ TOTAL O PARCIAL D'AQUESTA OBRA
A TRAVÉS DE QUALSEVOL PROCEDIMENT MECÀNIC O ELECTRÒNIC,
INCLOENT-HI LA REPROGRAFIA, LA DIFUSIÓ PER XARNES TELEMÀTIQUES
I LA DISTRIBUCIÓ D'EXEMPLARS D'AQUESTA EDICIÓ
MITJANÇANT LLOGUER O PRÉSTEC PÚBLICS.

mur

---

murades

murta

murmuri

murades

«Les murades eren dones que es recloïen de per vida en una cel·la tapiada a l'entorn del cos i ancorada típicament en el mur d'una ciutat o d'una església o monestir; es mantenien de l'almoïna que els passava la gent per la finestreta, es dedicaven a la contemplació i exercien una funció pública de consell a qui anava a visitar-les. És un fenomen urbà, clarament delimitat en el segle XII, que perdurà durant la resta de l'Edat Mitjana.»

M. M. RIVERA GARRETAS, *El cos indispensable*

Sopant a soles

M'assec a taula amb la flor del gessamí
i el perfum esglaonat de la violeta
nocturna. M'acompanya la sagacitat
del mosquit, camuflat al revers de les ones
acústiques. Percebo el mastegar estellós
del corc, la parpella atenta del mort
que vigila el pas dels peixets de plata.
I el minut, que es refreda al fons del plat.
I les ombres, que llisquen paret avall
mentre dispenso l'oli de la memòria
a la filera inacabable dels absents.

No volia compartir aquest vespre amb ningú,
però cada racó de solitud
estava habitat d'abans.

La criatura

S'acosta la tempesta
amb peus d'ocell

i antigues cicatrius tornen
a dibuixar-se
sota el mapa secret
de la veu

—com si la nena que vas ser
les hagués ruixades
amb suc de llimona—.

Hi ha tantes menes de màgia
com de melangia.

Tiben també
els llavis
si proves de parlar,
de dir que no
en veu molt baixa.

Algú ha estat sargint-te
incansablement
—pedaços i retalls
van a la germana petita—
sense que te n'adonessis.

El sentit del creixement

Flors
i barrets
i angles
i portes

creixen enfora.

Si mai creixen endins
és perforant
el túnel terrós
del dolor.

Un dolor que coneixen
coves
i arrels
i orelles
i dones,

que han après a créixer
endins.

Àvia

Per quina artèria de silencis es dessagna
el llenguatge? Quina ventada
arremolina pinassa i paraules
a les cunetes fondes
del mai més?

Baixant quines escales vas perdre
aquell adjectiu de cristall
que tan bé t'ajustava a la veu?

Somrius amb el posat dòcil
i semicaigut de la flor de l'acàcia
que s'ha descuidat l'aroma en desprendre's
de la branca més alta de l'arbre estimat.

Avui que has perdut el teu propi nom,
sola a la fi com un llac sense barques.

A la sala d'espera, recordant un conte

Set anys com set matalassos prims,
apilats en algun racó entrefosc de la memòria.
I els mesos, que arriben gairebé fins al sostre.
I les setmanes, cosides per tots quatre costats,
ja impossibles de recuperar.
I els dies, que es van impregnant
de l'olor persistent de llana humida.
I entre dia i dia, aquesta nosa menuda
i esfèrica que creix al ritme de la por,
com un gangli enfadat amb la sang.

Qui?

Remor apagada de canonades al subsòl del somni.
Bombolles luminescents al revers de les papallones.
I algú que llança pètals, que esdevenen barques,
que diu *vine, l'aigua només t'arribarà al turmell.*

Ègloga primera

En el mateix cossi de plàstic
on l'àvia deixava la roba delicada en remull
vaig provar de ficar-hi la granota.

Palpitava el cos dins del puny
com un cor robat,
encara viu i meravellosament verd
(també l'anhel d'acostar-hi els llavis per provar si l'amor:
era el tercer dels desitjos
mai no demanats).

Que estrany sostenir la vida d'una criatura
—aquest cabdellet delicat de gònades, secrecions i verins—
entre les pròpies mans,

mantenir la mesura exacta de la pressió
sense lliurar-se a l'embruix de les urpes,
distingir el ritme cautelós que adopta la simulació
del ritme desbocat de la por.

I en aquest cas
obrir la mà a temps,
encetar el quadern de renúncies i capvespres
(l'olor tan alta de la pàgina en blanc),

aprendre a quedar-se ben sola
i no deixar de tenir set anys.

Camp gravitacional

La barana del fred
envolta la terra
amb una anella de gel
polvoritzat
i electrons de por
mineral.

La barana del fred
és l'única construcció humana
que pot contemplar-se
des de la superfície
desolada de la nit.

La barana del fred
ens guarda d'abocar-nos
i caure enfora,
enfora d'un endins
encara més glaçat.